

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Marcin Graczyk
Protokolant:	sekr. sądowy Aneta Rapacka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 21 czerwca 2017 r. w Warszawie

sprawy z powództwa K. N.

przeciwko (...) Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w N.

o odszkodowanie za utracony zasiłek chorobowy

1. zasądza od (...) Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w N. na rzecz K. N. kwotę 88237,93 zł (osiemdziesiąt osiem tysięcy dwieście trzydzieści siedem złotych 93/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 maja 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania,

2. zasądza od (...) Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w N. na rzecz K. N. kwoty:

a) 4425,79 zł (cztery tysiące czterysta dwadzieścia pięć złotych 79/100) tytułem zwrotu poniesionej opłaty od pozwu,

b) 7200 zł (siedem tysięcy dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

c) 1128,33 zł (tysiąc sto dwadzieścia osiem złotych 33/100) tytułem kosztów dojazdu pełnomocnika powoda na terminy rozpraw,

d) 17 zł (siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

UZASADNIENIE

Dnia 6 maja 2015 r. K. N., działając przez profesjonalnego pełnomocnika, złożył pozew w Elektronicznym Postępowaniu Upominawczym przeciwko (...) Sp. z o.o. Sp. k. Powód wniósł o zasądzenie od pozwanej: kwoty 88 237,93 zł (słownie: osiemdziesiąt osiem tysięcy dwieście trzydzieści siedem złotych dziewięćdziesiąt trzy grosze) z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, zwrotu kosztów sądowych w tym kosztów zastępstwa procesowego, a także innych kosztów w kwocie 13,79 zł (słownie: trzynaście złotych siedemdziesiąt dziewięć groszy).

W uzasadnieniu powód wskazał, że pracował w pozwanej spółce jako wiceprezes zarządu ds. finansowo-księgowych. W dniach 28 lutego 2013 r. 25 maja 2013 r. przebywał na zwolnieniu lekarskim, w związku z czym pobierała zasiłek chorobowy z Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Z uwagi na częste nieobecności prezesa zarządu oraz fakt, iż poza nim tylko powód był uprawniony do podpisywania dokumentów, celem umożliwienia prawidłowego funkcjonowania

spółki, na prośbę prezesa powodowi w czasie zwolnienia przywożono dokumenty do podpisu. Wobec tego ZUS wydał wobec powoda decyzję o zwrocie nienależnie pobranego zasiłku chorobowego, co następnie stało się przedmiotem sporu sądowego. Prezes zarządu spółki z uwagi na toczący się spór w oświadczeniu z dnia 22 grudnia 2015 r. zobowiązał się do uregulowania przez spółkę należności na rzecz ZUS z tytułu nienależnie pobranego przez powoda zasiłku chorobowego, a także kosztów sądowych związanych z postępowaniem. Mając na względzie niekorzystne zakończenie sprawy przez Sąd Okręgowy, pismem z dnia 18 marca 2016 r. ZUS wezwał powoda do uregulowania niniejszej kwoty, dlatego powód wezwał spółkę, aby ta uregulowała należności. Pomimo tego spółka do tej pory nie uregulowała nawet części zobowiązania. Z tych względów powód doszedł do przekonania, iż powództwo jest zasadne (pozew z dnia 6 maja 2016r., k.2-6 a.s., tom I).

Postanowieniem z dnia 22 lipca 2016 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny przekazał sprawę do tut. Sądu (postanowienie z dnia 22 lipca 2016r., k.7 a.s., tom I).

W odpowiedzi na pozew z dnia 4 listopada 2016 r. pozwana wniosła o: oddalenie powództwa w całości, zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych. Na wypadek uznania przez Sąd powództwa pozwana podniosła ewentualny zarzut potrącenia przez pozwaną- z kwoty wierzytelności pozwanej wobec powoda 4.445.425,35 zł, kwoty 90.000,00 zł wobec roszczenia powoda dochodzonego pozewem w niniejszej sprawie. Pozwana wniosła także o przeprowadzenie dowodu z dołączonych do pozwu dokumentów, dowodu z akt spraw sygn. akt XXVI GC 1043/15 i sygn. akt XXVI GC 585/16 Sądu Okręgowego w Warszawie XXVI Wydział Gospodarczy, dopuszczenie dowodu z przesłuchania świadków: M. J. i S. R., a także dowodu z opinii biegłego sądowego.

W uzasadnieniu wskazano, że roszczenia strony powodowej są w ocenie strony pozwanej całkowicie bezzasadne i pozwana kwestionuje je zarówno co do zasady, jak i wysokości. Zdaniem strony pozwanej oświadczenie z 22 grudnia 2015 r., na które powołuje się powód, zostało złożone pod wpływem błędu i strona pozwana uchyla się od skutków tego oświadczenia, dlatego roszczenia strony powodowej są całkowicie bezzasadne. W ocenie pozwanej powód wprowadził pozwaną w błąd, że roszczenia finansowe ZUS wobec powoda powinien opłacić (...) Sp. z o.o. Sp.k., podczas gdy, jak się okazało po konsultacji z księgowością pozwanej, w rzeczywistości powinien je opłacić powód. Zdaniem pozwanej to powód jest osobą wzbogaconą o nienależnie pobrane świadczenia z ZUS, tj. nienależnie pobrany zasiłek chorobowy. W ocenie pozwanej powód działając w imieniu (...) Sp. z o.o. Sp.k. dopuścił się szeregu działań noszących znamiona niegospodarności i prowadzących do wyrządzenia szkody (...) Sp. z o.o. Sp.k., w wysokości co najmniej 4.445.425,35 zł, której spółka żąda naprawienia przez K. N., przedstawiając m.in. ww. zarzut potrącenia (odpowiedź na pozew z dnia 4 listopada 2016r., k.61-69 a.s., tom I).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Powód K. N. był zatrudniony w (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Spółce komandytowej na podstawie umowy o pracę, na stanowisku wiceprezesa zarządu ds. finansowo-rozwojowych.

W okresie od 14 lutego 2013 r. do 25 maja 2013 r. powód był niezdolny do świadczenia pracy i w związku z tym pobierał zasiłek chorobowy.

Decyzją z 23 stycznia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. zobowiązał odwołującego do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego za okres od 28 lutego 2013 r. do 25 maja 2013 r. wraz z odsetkami w kwocie łącznej 73.725,22 zł. W uzasadnieniu organ rentowy wskazał, że powód wykonywał czynności na rzecz zakładu pracy wynikające z uprawnień zajmowanego stanowiska wiceprezesa ds. finansowo-rozwojowych, a tym samym korzystał z zaświadczenia lekarskiego w sposób niezgodny z celem jego wystawienia, dlatego nie ma prawa do zasiłku chorobowego za okres niezdolności do pracy od 28 lutego 2013 r. do 25 maja 2013 r.

Pismem z 21 lutego 2014 r. K. N. złożył odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziału w W. z 23 stycznia 2014 r. znak: (...), zobowiązującej go do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego wraz z odsetkami w łącznej kwocie 73.725,22 zł, inicjując tym samym postępowanie sądowe (odwołanie, k. 1-6 a.s. VII Ua 58/14).

Sąd wezwał do udziału w sprawie w charakterze zainteresowanego (...) Sp. z o.o. Sp. k.

Wyrokiem z dnia 21 lipca 2014r. Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w Warszawie, VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, iż stwierdził, że K. N. nie ma obowiązku zwrotu zasiłku chorobowego za okres od 28 lutego 2013 r. do 25 maja 2013 r. (wyrok Sądu Rejonowego z dnia 21 lipca 2014r., k.72-78 a.s. VII Ua 58/14).

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 21 lipca 2014 r. złożył Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. zaskarżając powyższy wyrok w całości, wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania ewentualnie o jego uchylenie i skierowanie sprawy do Sądu pierwszej instancji, celem ponownego rozpoznania (apelacji organu rentowego, k.87-89a.s. VII Ua 58/14).

W toku tego postępowania Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

K. N. został zatrudniony w spółce w dniu 1 kwietnia 1997 r. na stanowisku dyrektora, natomiast z dniem 1 czerwca 1998 r. powierzono mu obowiązki wiceprezesa spółki. Do zakresu jego obowiązków należało: nadzorowanie działalności finansowo-księgowej w całym zakresie w tym zwłaszcza kwestii podatkowych; nadzorowanie działu kadr i płac pracowniczych; współpraca ze wszystkimi komórkami firmy w zakresie realizacji zamówień klientów; współudział w uzgodnieniach jakościowych dotyczących surowców i wyrobów gotowych, śledzenie rozwoju nauki i postępu wiedzy fachowej w zakresie wykonywanej pracy oraz uzupełniania wiadomości teoretycznych i praktycznych; nadzorowanie rozliczeń z dostawcami i odbiorcami, nadzorowanie problematyki dofinansowań ze środków unijnych; nadzorowanie działu B+R; nadzorowanie problematyki kompleksowych ubezpieczeń firmy. Ponadto K. N. jako wiceprezes ds. finansowo-rozwojowych został uprawniony do: merytorycznego zatwierdzania faktur VAT; prowadzenia korespondencji w zakresie finansowo-księgowym; podejmowania samodzielnej decyzji w przypadku nieobecności prezesa firmy odnośnie całokształtu funkcjonowania firmy bez ograniczeń finansowych. W okresie, za który organ rentowy nakazał zwrócić pobrany zasiłek chorobowy K. N. świadczył pracę na rzecz płatnika składek. Powód niemal każdego dnia w czasie przebywania na zwolnieniu lekarskim wykonywał czynności związane z funkcjonowaniem spółki, w tym: zatwierdzał wypłaty gotówkowe oraz wydatki z faktur, zatwierdzał rachunki do umów cywilnoprawnych oraz podpisywał umowy zlecenia, podpisywał uproszczone i pełne listy płac, zawarł polisy ubezpieczenia skarbowego przedsiębiorców, zawierał umowy o pracę, podpisywał pracownicze zakresy czynności, warunki zatrudnienia i oświadczenia, udzielał urlopów pracowniczych. Przy tym każda z czynności wykonanych przez powoda w okresie objętym zwolnieniem lekarskim zrealizowana została w granicach przewidzianych zakresem jego czynności i odpowiedzialności. W żadnym też przypadku nie były to czynności wymuszone okolicznościami lub sytuacją nagłą.

W oparciu o materiał dowodowy zgromadzony w toku postępowania apelacyjnego Sąd II instancji zważył, że w stosunku do ubezpieczonego K. N. w całości ziszcila się przesłanka z art. 17 ust.1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 r., nr 159 j.t.) i w konsekwencji traci on prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia. Z tych przyczyn Sąd odwoławczy, na mocy art. 386 § 1 k.p.c., uznając zasadność apelacji organu rentowego, zmienił zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji z dnia 21 lipca 2014 r., w ten sposób, że oddalił odwołanie (wyrok Sądu Okręgowego dla Warszawy Pragi w Warszawie z dnia 5 listopada 2014r., k.131-139 a.s. VII Ua 58/14).

Dnia 23 lutego 2015 r. K. N. wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sadu Okręgowego z dnia 5 listopada 2014 r., sygn. akt VII Ua 58/14 (skarga kasacyjna, k.147-164 a.s., VII Ua 58/14).

Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn. akt II UK 220/15 Sąd Najwyższy uznał, że skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona i odmówił jej przyjęcia do rozpoznania (postanowienie SN z dnia 3 grudnia 2015r., k186-191 a.s. VII Ua 58/14).

Dnia 22 grudnia 2015 r. prezes pozwanej spółki Z. Z. złożył oświadczenie, że zobowiązuje się do bezwzględnej zapłaty całości zasądzonych przez Sąd roszczeń finansowych od K. N. na rzecz ZUS wraz z odsetkami i wszelkimi dodatkowymi kosztami sądowymi oraz kosztami zastępstwa procesowego (oświadczenie Z. Z., k.21 a.s., tom I, zeznania M. O. (1), k.192 a.s., tom I, zeznania A. N., k.193 a.s., tom I).

Dnia 18 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych skierował do powoda pismo, którym wezwał go do zapłaty należności z tytułu pobranych świadczeń do 31 marca 2016 r. (pismo ZUS z dnia 18 marca 2016r., k 28 a.s.).

Z uwagi na otrzymanie wezwania do zapłaty, powód dnia 21 marca 2016 r. skierowała do prezesa spółki pismo, w którym powołując się na oświadczenie z dnia 22 grudnia 2015 r., zwrócił się o wypłatę kwot wskazanych w wezwaniu na jego konto lub bezpośrednio konto ZUS (pismo z dnia 31 marca 2016r., k.31 a.s., tom I).

Wobec braku wpływu środków na konto ZUS, dnia 12 kwietnia 2016 r. K. N. skierował do prezesa spółki ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty (pismo z dnia 11 kwietnia 2016r., k.32-33 a.s., tom I).

Pomimo powyższych wezwań pozwana spółka nie uregulowała należności względem ZUS. Z tych względów K. N. dnia 6 maja 2015 r. złożył pozew przeciwko (...) Sp. z o.o. Sp. k. o zapłatę kwoty 88 237,93 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, tytułem zwrotu utraconego zasiłku chorobowego, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (pozew z dnia 6 maja 2016r., k.2-6 a.s., tom I).

Sąd Okręgowy w toku niniejszego postępowania ustalił, że dnia 17 czerwca 2016 r. K. N. wniósł skargę do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka. Postępowanie przed Trybunałem zostało zakończone w dniu 6 października 2016 r. postanowieniem o niedopuszczalności skargi (k.225-226 a.s., tom II).

Dnia 19 lipca 2016 r. powód zawarł z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. umowę o rozłożenie na raty należności z tytułu nienależnie pobranych świadczeń (umowa z ZUS, k.237-240 a.s., tom II).

Dokonując w okresie 19 lipca 2016 r.- 7 czerwca 2017r. regularnych wpłat zgodnie z ustalonym harmonogramem powód spłacił zadłużenie względem ZUS (pismo ZUS z dnia 8 czerwca 2017 r., k.256 a.s., tom II).

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów z dokumentów zawartych w aktach sprawy, dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy o sygnaturze VII Ua 58/14, a także częściowo w oparciu o zeznania: M. O. (2) (k.191-192 a.s., tom I), A. N. (k.192-193 a.s., tom I) S. R. (k.222-223 a.s., tom II), K. N. (k.232-223 a.s., tom II) Z. Z. (k.233-234 a.s., tom II).

Zdaniem Sądu powołane wyżej dokumenty, w zakresie w jakim Sąd oparł na nich swoje ustalenia są wiarygodne, wzajemnie się uzupełniają i tworzą spójny stan faktyczny. Nie były one przez strony kwestionowane w zakresie ich autentyczności i zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, a zatem okoliczności wynikające z treści tych dokumentów należało uznać za bezsporne i mające wysoki walor dowodowy.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd Okręgowy uznał, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy stanowi wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego postępowanie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo K. N. przeciwko (...) Sp. z o.o. Sp. k. jest zasadne i jako takie zasługuje na uwzględnienie.

Przedmiotem niniejszej sprawy było ustalenie czy pozwana (...) Sp. z o.o. Sp. k. jest zobowiązana do zapłaty powodowi odszkodowania za utracony zasiłek chorobowy.

Zgodnie z ogólną zasadą odpowiedzialności cywilnej wyrażoną w art. 415 k.c. (w zw. z art. 300 k.p.), kto z winy swej wyrządził drugiemu szkodę, obowiązany jest to jej naprawienia. Przesłankami odpowiedzialności na podstawie przepisu art. 415 k.c. są zatem szkoda, zawinione i bezprawne działania lub zaniechania osoby odpowiedzialnej za szkodę oraz normalny związek przyczynowy pomiędzy tym działaniem lub zaniechaniem a powstaniem szkody. Bezprawne zachowania to te niezgodne z przepisami prawa, zasadami współżycia społecznego oraz dobrymi obyczajami. O zakresie odszkodowania stanowi natomiast art. 361 k.c. (w zw. z .). W myśl tego przepisu, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Zobowiązany do odszkodowania ponosi przy tym odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. Podstawową funkcją odszkodowania jest kompensacja, co oznacza, że odszkodowanie powinno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy naruszony zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może ono jednak przewyższać wysokości faktycznie poniesionej szkody (A. Olejniczak, Komentarz do art. 415 Kodeksu Cywilnego, LEX 2014).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, iż powód był zobowiązany do wykazania, że faktycznie i z winy pozwanej utracił zasiłek chorobowy.

Na wstępie rozważań należy zaznaczyć, iż bezspornie czynności podejmowane przez powoda w czasie trwania zwolnienia lekarskiego tj. od 28 lutego 2013 r. do 25 maja 2013 r. nie miały charakteru sporadycznego ani incydentalnego. Powód niemal każdego dnia w czasie przebywania na zwolnieniu lekarskim wykonywał czynności związane z funkcjonowaniem spółki, w tym: zatwierdzał wypłaty gotówkowe oraz wydatki z faktur, zatwierdzał rachunki do umów cywilnoprawnych oraz podpisywał umowy zlecenia, podpisywał uproszczone i pełne listy płac, zawarł polisy ubezpieczenia skarbowego przedsiębiorców, zawierał umowy o pracę, podpisywał pracownicze zakresy czynności, warunki zatrudnienia i oświadczenia, udzielał urlopów pracowniczych. Przy tym każda z wykonywanych przez niego w okresie objętym zwolnieniem lekarskim czynności, zrealizowana została w granicach przewidzianych zakresem jego czynności i odpowiedzialności i nie były to czynności wymuszone okolicznościami lub sytuacją nagłą.

Nie ulega wątpliwości, że z uwagi na wykonywanie pracy zarobkowej w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, zgodnie z art. 17 ust. 1 ustawy z 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z tytułu choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2016 r. poz. 372), K. N. utracił prawo do zasiłku chorobowego za cały okres tego zwolnienia.

Powyższe Sąd wywiódł na podstawie załączonych akt sprawy VII Ua 58/14 toczącej się w przedmiocie odwołania K. N. od decyzji ZUS z dnia 23 stycznia 2014 r., nr (...). W sprawie tej Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 5 listopada 2014 r. wydała wyrok, w którym oddalili odwołanie K. N. i ustalił, że w czasie zwolnienia lekarskiego K. N. świadczył pracę na rzecz (...) Sp. z o.o. Sp. k., wobec tego jest zobowiązany do zwrotu zasiłku chorobowego. Od powyższego wyroku K. N. wniósł w dniu 23 lutego 2015 r. skargę kasacyjną. Postanowieniem z dnia 3 grudnia 2015 r., sygn.. akt II UK 220/15 Sąd Najwyższy odmówił jej przyjęcia do rozpoznania, dlatego niniejszy wyrok stał się prawomocny. W tym miejscu Sąd zwraca uwagę, że w myśl art. 365 § 1 k.p.c. orzeczenie prawomocne wiąże nie tylko strony i sąd, który je wydał, lecz również inne sądy oraz inne organy państwowe i organy administracji publicznej, a w wypadkach w ustawie przewidzianych także inne osoby. W praktyce oznacza to, że sąd obowiązany jest uznać, że kwestia prawna, która była już przedmiotem rozstrzygnięcia w innej sprawie, a która ma znaczenie prejudycjalne w sprawie przez niego rozpoznawanej, kształtuje się tak, jak to przyjęto w prawomocnym wcześniejszym wyroku. W przeciwnym razie wyroki sądowe miałyby walor jedynie opiniujący, a nie stanowczy i imperatywny. Jak się zatem słusznie podkreśla w doktrynie, skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być już w ogóle badana. Zachodzi tu zatem ograniczenie dowodzenia faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem, a nie tylko ograniczenie poszczególnego środka dowodowego. Wyrok ustalający, że K. N. świadczył w okresie zwolnienia lekarskiego pracę i był z tego względu zobowiązany do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego ma zatem znaczenie prejudycjalne w razie dochodzenia przez niego od pracodawcy cywilnoprawnych roszczeń odszkodowawczych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 kwietnia 2013 r., II PK 136/12, Legalis).

Przechodząc do przesłanki winy należy wskazać, że nie ulega wątpliwości, iż pracodawca tolerując sytuację, gdy pracownik w trakcie zwolnienia lekarskiego wykonuje obowiązki pracownicze, naraża się na odpowiedzialność odszkodowawczą, bowiem jego działanie bądź zaniechanie prowadzi do sytuacji, w której pracownik zostaje pozbawiony zarówno świadczeń wynikających z ubezpieczeń społecznych, jak i wynagrodzenia za pracę.

Prezes pozwanej w toku postępowania podnosił, iż uchylił się od skutków prawnych oświadczenia woli. Wskazał, że złożył je pod wpływem błędu wywołanego przez powoda i żonę powoda, ewentualnie gróźb, które miały przybrać formę wypowiedzi żony powoda, że żąda kategorycznie, aby ten zwrócił powodowi utracony zasiłek chorobowy.

Zdaniem Sądu Okręgowego oświadczenie o uchyleniu się od skutków oświadczenia woli z dnia 22 grudnia 2015 r. jest nieskuteczne, bowiem wbrew twierdzeniom strony pozwanej nie zostało złożone pod wpływem gróźb karalnych. Nie zostało też złożone w takiej sytuacji, w której prezes pozwanej byłby pozbawiony możliwości świadomego powzięcia i wyrażenia woli. Co więcej błąd, na który się powoływał nie wynikał ze stwierdzenia powoda, lecz z przeświadczenia strony pozwanej o tym, że w rzeczywistości jest zobowiązana do zapłaty pieniędzy powodowi. Prezes pozwanej podnosił, że dowiedział się o tym, iż popełnił błąd od swoich pracowników. Przy czym żadna ze wskazanych osób nie zajmuje się profesjonalnie kwestiami związanym z ubezpieczeniami społecznymi, nie posiada też wykształcenia prawniczego. Opinia tych pracowników nie może więc być wystarczającą podstawą do uznania przez spółkę, iż wskazane środki pieniężne nie powinny być przekazane powodowi.

W ocenie Sądu powyższe twierdzenia strony pozwanej są jedynie sposobem uniknięcia odpowiedzialności cywilnoprawnej. Prezes pozwanej zdawał sobie sprawę z tego, że przez to, że nie wykonywał swoich obowiązków, z uwagi na konieczność funkcjonowania spółki, czynności te musiał być wykonywane przez powoda.

Z oświadczenia strony pozwanej wynika, iż początkowo prezes zarządu miał zamiar dokonać zwrotu powodowi utraconego zasiłku. Późniejsze czynności dążące do uchylenia się od skutków prawnych złożonego wcześniej oświadczenia wynikały z konfliktu pomiędzy członkami rodziny.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż zachodziły podstawy do zasądzenia odszkodowania na podstawie przepisów kodeksu cywilnego.

Sąd ustalił, że powód zobowiązał się w układzie ratalnym do zwrotu nienależnie pobranego zasiłku chorobowego Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych. Powód ostatecznie spłacił całe zadłużenie względem ZUS, z tych względów Sąd mógł zasądzić od pozwanej całą dochodzoną pozwem kwotę.

Należy zaznaczyć, iż podniesiony przez stronę pozwaną zarzut potrącenia nie zasługiwał na uwzględnienie. Sąd miał na względzie, iż odpowiedzialność powoda jako pracownika w stosunku do pracodawcy wiązała się z czynnościami, które nie wynikały z powierzonego mu zakresu obowiązków. Z tych względów trudno mówić, że jest to odpowiedzialność odszkodowawcza wynikająca z zwykłego działania pracownika. Okoliczności, na które powoływała się strona pozwana prawdopodobnie mają szerszy zakres, dlatego Sąd nie znalazł podstawy aby kwestię tą rozstrzygać w niniejszym postępowaniu, tym bardziej, iż strona pozwana wystąpiła z powództwem o kwoty wskazane do potrącenia. W związku z tym zasądzenie potrącenia w tej sprawie pozbawiłoby możliwości zbadania tej sprawy przed sądem, przed którym toczy się to postępowanie. Nadto Sąd miał na względzie, iż sprawa z powództwa (...) Sp. z o.o. Sp. k. przeciwko K. N., ze względu na skomplikowany charakter nie nadawała się do łącznego rozpoznania w tym postępowaniu.

Mając na uwadze powyższe Sąd w pkt 1 wyroku zasądził od (...) Sp. z o.o. sp.k. z siedzibą w N. na rzecz K. N. kwotę 88237,93 zł (osiemdziesiąt osiem tysięcy dwieście trzydzieści siedem złotych 93/100) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 6 maja 2016 roku do dnia zapłaty tytułem odszkodowania. Sąd miał na uwadze, że powód wzywał stronę pozwaną do zapłaty. Ponadto pozwany zdawał sobie sprawę z tego, jakie oświadczenie woli złożył, dlatego w ocenie Sądu możliwe było zasądzenie niniejszej kwoty wraz z odsetkami od dnia wniesienia pozwu.

Sąd o kosztach procesu orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. i art. 99 k.p.c. Koszty te zostały zasądzone w oparciu o dołączony spis kosztów oraz zgodnie z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności

radców prawnych (Dz.U. 2015 poz. 1804, dalej: rozporządzenie). Uwzględniając zaprezentowane przez pełnomocnika powoda wyliczenie, a także wynikające z rozporządzenia stawki minimalne w sprawach cywilnych, ze stosunku pracy i ubezpieczeń społecznych Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwoty: 4425,79 zł tytułem zwrotu poniesionej opłaty od pozwu, 7200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, 1128,33 zł tytułem kosztów dojazdu pełnomocnika powoda na terminy rozpraw, 17 zł tytułem zwrotu kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.